

Arrest

nr. 324 769 van 8 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. IZOARD *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen 25 september 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 oktober 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 12 oktober 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 9 september 2024.

1.3. Op 4 oktober 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 7 oktober 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Agua de Dios (Cundinamarca, Colombia). In 2003 verhuisde u naar Ecuador en verbleef in het land tot 29 augustus 2023. Vervolgens verbleef u nog een tijd in Pereira (Risaralda, Colombia) tot uw vertrek. Sinds eind 2020 werkte u als kok op een boerderij in Tulcán, op de grens van Colombia en Ecuador.

In 2003 werkte u in een restaurant in Viotá (Cundinamarca, Colombia). U ving gesprekken op die niet voor uw oren bestemd waren, waarna u met de dood werd bedreigd door leden van een onbekende gewapende groepering. U vluchtte naar Ecuador, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende en werd erkend als vluchteling in 2006. Na uw vertrek vroegen onbekenden aan uw broer W(...) V(...) naar uw verblijfplaats. Enkele maanden later, in november 2004, werd hij vermoord. U en uw familieleden hebben na deze moord geen verdere problemen meer ondervonden vanwege uw problemen van 2003.

Op 11 augustus 2023 kwamen guerrillastrijders naar uw werkplaats op de grens van Colombia en Ecuador, met het doel om alle werknemers, waaronder uzelf, te rekruteren. U zag hoe de eigenaar van de boerderij de identiteitsdocumenten van de werknemers overhandigde aan de guerrillastrijders. Vervolgens vluchtte u met uw collega Nancy, maar jullie werden achtervolgd en beschoten door een guerrillastrijder. U kon ontsnappen en vluchtte naar de Ecuadoraanse douanepost. U nam een bus naar de Ecuadoraanse hoofdstad Quito, waar u verbleef bij uw moeder en uw zoon tot 29 augustus 2023. Dan reisde u terug naar Pereira, waar u op een boerderij verbleef samen met uw moeder, uw zoon en uw zus tot uw vertrek naar België.

U verliet Colombia op 24 september 2023 en ging met het vliegtuig via Spanje naar België, waar u aankwam op 25 september 2023. Vervolgens deed u een verzoek om internationale bescherming in België op 2 oktober 2023.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u neer: uw origineel paspoort en originele identiteitskaart (stukken 1 en 2); een kopie van een vluchtelingenstatuut in Ecuador (stuk 3); een kopie van een krantenartikel (stuk 4); een kopie van uw geboorteakte en de geboorteakte van uw boer W(...) V(...) (stuk 5a-5b); en een kopie van een verblijfsvisum in Ecuador (stuk 6).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u niet het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest dat uw leven en de levens van uw familieleden in gevaar zouden zijn in Colombia vanwege een poging tot rekrutering door guerrillastrijders op de boerderij waar u in dienst was op 11 augustus 2023, in de grensstreek tussen Colombia en Ecuador. U kon dit niet aannemelijk maken, omwille van de onderstaande redenen.

Voorafgaand dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Colombia beoordeeld worden. Eventuele (andere) problemen die u had in (de grensstreek van) Ecuador kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

Uw voorgehouden vrees op basis van een vermeende poging tot rekrutering is niet aannemelijk.

Er is geen indicatie dat u persoonlijk zou zijn geviséerd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de guerrillastrijders mensen nodig hadden voor hun kamp: vrouwen om te koken en mannen voor het kamp (NPO, p.10, 12). Concreet gevraagd of deze guerrillastrijders u persoonlijk viseerden bij hun aankomst op de boerderij verklaarde u dat zij jullie allemaal wilden meenemen, niet enkel u. Daarbij voegde u toe dat ze "niet wisten wie [u] was tot ze [u] zagen wegllopen en [uw] identiteitskaart in hun bezit was" (NPO, p.15). Dat laatste is trouwens niet meer dan een blote bewering. Op basis van uw verklaringen kan, in ieder geval niet worden vastgesteld dat zij zich persoonlijk op u hebben gericht, omdat het er niet op lijkt dat het zou zijn gegaan om een gerichte poging tot rekrutering van uw persoon, maar eerder een willekeurige actie om mensen op te vorderen.

Het CGVS kan geen toekomstige vrees bij terugkeer naar Colombia in uw hoofde vaststellen. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw leven op het spel zou staan bij terugkeer omdat u aan de guerrillastrijders zou zijn ontsnapt, zij van uw bestaan zouden afweten en nog steeds naar u op zoek zouden

zijn (NPO, p.11). U stelde ook een vrees te koesteren aangezien de guerrillastrijders in het bezit zouden zijn van kopieën van uw identiteitsdocumenten (NPO, p.10, 12, 15). Doorgevraagd of u naderhand nog gecontacteerd en/of bedreigd bent geweest door de guerrilla, verklaarde u evenwel dat ze op geen enkel moment nog contact hebben opgenomen met u omdat u geen banden hebt met hen (NPO, p.14, 16). Indien deze groepering u daadwerkelijk had willen rekruteren en/of viseren in Colombia, zou het aannemelijk zijn geweest dat ze u opnieuw zouden hebben benaderd. Concreet gevraagd of u enige aanwijzingen had om aan te tonen dat zij momenteel nog steeds naar u op zoek zouden zijn, zei u dat u niets meer van de situatie hebt geweten en dat u hebt vermeden om informatie hieromtrent te verkrijgen (NPO, p.15). Gezien het voorgaande argument dat zij u niet persoonlijk viseerden, en het feit dat er geen nieuwe informatie is die op een verandering in hun gedrag wijst, is het weinig aannemelijk dat u bij terugkeer naar Colombia zou worden geïdendeerd door hen.

Uw familieleden hebben geen problemen ervaren na uw vertrek uit Colombia. U verklaarde dat uw kerngezin, inclusief uw moeder en uw kinderen gevaar lopen door uw problemen in Colombia (NPO, p.16-17). U bevestigde ook dat uw moeder, uw zus en uw zoon nog steeds in Pereira verblijven (NPO, p.4-7). Tweemaal gevraagd of uw familieleden sedert uw vertrek nog problemen in verband met het incident van 11 augustus 2023 hebben ondervonden, antwoordde u met "nee" (NPO, p.16-17). Dat uw familieleden zich nog steeds in dezelfde stad bevinden waar u ook verbleef voor uw vertrek, en tot op heden geen problemen hebben gekend, doet zo bijkomend afbreuk aan de door u voorgehouden vrees.

Uw gedrag is onverenigbaar met een gegronde vrees. U stelde naar Ecuador te zijn gevlucht na het incident op de boerderij (NPO, p.10, 13-14). U had destijds een geldig verblijfsvisum in Ecuador (stuk 6) en verbleef samen met uw moeder en uw zoon in het land (NPO, p.13-14), maar nam toch de beslissing om vrijwillig terug te keren naar Colombia op 29 augustus 2023 (NPO, p.4, 10-11). Concreet gevraagd naar uw angst om in Ecuador te verblijven, stelde u dat de guerrillastrijders het Ecuadoraanse grondgebied binnenkwamen en dat zij u op eender welk moment in Ecuador zouden kunnen zoeken (NPO, p.14). Aangezien u zei dat de guerrillastrijders van Colombia afkomstig waren (NPO, p.13), is het vreemd dat u Colombia veiliger zou geacht hebben dan Ecuador en de risicovolle beslissing zou genomen hebben om terug te keren naar het land waar u zagezegd werd vervolgd. U had ook geen aanwijzingen waaruit zou blijken dat de guerrilla werkelijk het Ecuadoraans grondgebied had betreden (NPO, p.14).

Daarnaast legt u ook geen enkele bewijsstukken van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Colombiaan. Zodoende kunt u uw asielmotieven enkel onderbouwen aan de hand van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich met betrekking tot uw aangehaalde problemen en vrees op géén enkel moment tot de Colombiaanse autoriteiten hebt gewend.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij een gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot het bekomen van (nationale) bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval. U verklaarde geen klacht in Colombia te hebben ingediend uit angst omdat u uw leven en uw familieleden in gevaar zou brengen (NPO, p.14-15). Doorgevraagd naar deze angst, stelde u dat u bang was dat uw identiteitsgegevens zouden worden doorgegeven en dat u geen vertrouwen hebt in de autoriteiten (NPO, p.14-15, 18). U stelde ook dat de autoriteiten geen actie ondernemen bij problemen (NPO, p. 18), zonder dit verder te concretiseren. Dat, geen van de Colombiaanse autoriteiten u bescherming zouden willen of kunnen bieden, noch dat u geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming, zijn bijgevolg niet meer dan blote beweringen die u niet concreet kunt staven.

Bovendien doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen, in uw geval vaneen gegronde vrees voor uw leven en dat van uw gezinsleden, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste feiten in uw relaas; dat u geen (nationale) bescherming hebt gezocht omwille van de vermeende feiten waardoor u naar eigen zeggen toch een ernstige vrees bij terugkeer koestert, doet eraan twifelen dat ze daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Dat u geen klacht hebt ingediend betekent trouwens ook dat u deze niet kunt voorleggen als vorm van bewijs voor de door u aangehaalde problemen.

Daarnaast kan er geen gegronde vrees in verband met uw problemen met een gewapende groepering van 2003 worden vastgesteld, noch kan er een verband worden aangetoond tussen deze problemen en uw aangehaalde problemen van 2023.

U hebt geen relevante bewijsstukken ingediend om de reden(en) voor het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus in Ecuador te onderbouwen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u naar Ecuador bent gevlucht omdat u doodsb bedreigingen had ontvangen van een gewapende groepering (NPO, p.10, 15-16). Terwijl het CGVS niet betwist dat u het vluchtelingenstatuut werd toegekend, kan er uit de Ecuadoraanse documenten niet worden afgeleid omwille van welke motieven de Ecuadoraanse overheid u dit statuut heeft toegekend (stuk 3). Bijgevolg kan ook niet worden geconcludeerd dat het beweerde incident en de doodsb bedreiging van de gewapende groepering in 2003 echt geloofwaardig werd geacht door de Ecuadoraanse autoriteiten.

Hoewel het CGVS op zich niet betwist dat uw broer W.(...) V.(...) werd vermoord, gestaafd door stukken4, 5a en 5b, bent u er niet in geslaagd om een verband aan te tonen tussen uw vermeende problemen in 2003 en deze moord. U stelde dat uw broer werd vermoord door uw bedreigers kort nadat ze hem vroegen naar uw verblijfplaats (NPO, p.15-16). Doorgevraagd hoe u wist dat dit dezelfde personen waren, verklaarde u dat u

"het niet met zekerheid kon zeggen," maar dat de bedreigers met een accent van Tolima en Cundinamarca spraken (NPO, p.14-15). Uw verklaringen en de neergelegde documenten kunnen bijgevolg niet aantonen dat de twee incidenten met elkaar verband houden (NPO, p.8, 14-16; stukken 4 en 5).

U toont geen actuele vrees aan in verband met uw vermeende problemen in 2003. Gevraagd of u en/of andere familieleden ooit nog problemen hebt ondervonden door dit incident, behalve de dood van uw broer, antwoordde u met "nee" (NPO, p.16). Aangezien dit incident meer dan twintig jaar geleden plaatsvond en er sindsdien geen gerelateerde problemen zijn geweest, kan het CGVS in uw hoofde geen actuele vrees vaststellen.

Ook legt u tijdens het persoonlijk onderhoud zelf geen link tussen de vermeende problemen van 2003 en uw aangehaalde problemen van 11 augustus 2023. Hierbij verklaarde u dat de personen van beide incidenten niet dezelfde waren (NPO, p.15).

U legt geen documenten neer die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

De (overige) documenten hebben enkel een ondersteunende werking en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen.

Uw paspoort en identiteitskaart tonen onder meer uw nationaliteit en identiteit aan, dewelke op zich door het CGVS niet worden betwist in dit dossier en geen impact hebben op de bovenstaande argumenten (stukken 1 en 2).

Uw verblijfsvisum in Ecuador, verkregen op basis van de Ecuadoraanse nationaliteit van uw zoon en aangevraagd om werk te kunnen vinden in het land (NPO, p.7-8), staat los van de door u ingeroepen vrees (stuk 6).

Wat betreft de mogelijkheid tot subsidiaire bescherming, dient als volgt te worden geoordeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Om al deze redenen kan u niet als vluchteling worden erkend noch kan u de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van art. 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de

eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/5 tot en met 48/7, 55/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de samenwerkingsplicht.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/5 tot en met 48/7, 55/3 en 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de administratieve rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken bij het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeksters voorgehouden vrees op basis van een vermeende poging tot rekrutering is niet aannemelijk nu:

(a) ze verklaarde dat guerrillastrijders mensen nodig hadden voor hun kamp en ze aldus een willekeurige actie hielden om mensen op te vorderen waarbij verzoekster niet persoonlijk werd gevisieerd;

(b) dat verzoekster zou zijn ontsnapt en de guerrillastrijders nog naar haar op zoek zou zijn omdat ze identiteitsdocumenten van haar hebben, niet kan worden gevolgd omdat verzoekster verklaarde dat ze geen contact meer hebben opgenomen met haar en er geen andere aanwijzingen zijn dat zij momenteel naar haar op zoek zijn;

(c) verzoeksters familieleden na haar vertrek uit Colombia geen problemen meer hebben ervaren en nog steeds in dezelfde stad wonen waar verzoekster ook verbleef voor haar vertrek;

(d) verzoeksters gedrag onverenigbaar is met een gegronde vrees. Aangezien de guerrillastrijders van Colombia afkomstig zijn, is het vreemd dat verzoekster Colombia veiliger zou geacht hebben dan Ecuador en zij de risicovolle beslissing nam om terug te keren naar het land waar ze zogezegd werd vervolgd. Bovendien zijn er ook geen aanwijzingen waaruit zou blijken dat de guerrilla werkelijk het Ecuadoraans grondgebied had betreden;

(e) verzoekster geen bewijsstukken heeft neergelegd die de aangehaalde vervolgingsfeiten in Colombia kunnen aantonen. Verzoeksters asielmotieven werden aldus louter onderbouwd aan de hand van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS;

(ii) verzoekster heeft op geen enkel moment hulp gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. Dat er geen klacht werd neergelegd betekent bovendien ook dat verzoekster deze niet kan voorleggen als vorm van bewijs voor de aangehaalde problemen;

(iii) er kan geen gegronde vrees in verband met verzoeksters problemen en een gewapende groepering in 2003 worden vastgesteld, noch kan er een verband worden aangetoond tussen deze problemen en de aangehaalde problemen van 2023. Verzoekster heeft geen relevante bewijsstukken ingediend om de redenen voor het verkrijgen van haar vluchtelingenstatus te onderbouwen. Er wordt verder niet betwist dat verzoeksters broer werd vermoord, echter is verzoekster er niet in geslaagd om een verband aan te tonen tussen de vermeende problemen in 2003 en deze moord. Bovendien hebben haar familieleden (na dit incident van meer dan 20 jaar geleden) niets meer van problemen ondervonden;

(iv) verzoekster heeft geen documenten neergelegd die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. In 2003 werkte verzoekster in een restaurant in Colombia, waar zij, na het opvangen van een gesprek dat niet voor haar oren bedoeld was, door een onbekende gewapende groepering met de dood werd bedreigd. In reactie hierop vluchtte verzoekster naar Ecuador, waar zij na een verzoek om internationale bescherming, de status van vluchteling kreeg. Kort na haar vertrek werd haar broer door onbekenden vermoord. In totaal verbleef verzoekster van 2003 tot 29 augustus 2023 in Ecuador. Op 11 augustus 2023 werd zij geconfronteerd met een nieuwe bedreiging: guerrillastrijders wilden al de werknemers van de boerderij waar zij werkte, rekruteren en de eigenaar van deze boerderij overhandigde kopieën van de identiteitsdocumenten van alle werknemers aan deze guerrillastrijders. Verzoekster slaagde erin te ontsnappen en reisde naar de Ecuadoraanse hoofdstad Quito, waar zij verbleef bij haar moeder en zoon tot 29 augustus 2023. Dan keerde verzoekster terug naar Pereira, Colombia, waar zij verbleef totdat zij op 24 september 2023 vertrok naar België.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeksters voorgehouden vrees op basis van een vermeende poging tot rekrutering niet aannemelijk is. Dit volgt onder andere uit het feit dat er geen indicatie is dat zij persoonlijk zou zijn geviséerd. Zij verklaarde immers dat de guerrillastrijders mensen nodig hadden voor hun kamp en ze aldus een willekeurige actie hielden om mensen op te vorderen waarbij verzoekster niet persoonlijk werd geviséerd. Verder kan er bij verzoekster geen toekomstige vrees bij terugkeer naar Colombia worden vastgesteld. Dat verzoekster zou zijn ontsnapt waarbij de guerrillastrijders van haar bestaan afweten en nog naar haar op zoek zijn omdat ze kopieën van identiteitsdocumenten van haar hebben, kan niet worden gevolgd nu verzoekster verklaarde dat ze geen contact meer hebben opgenomen met haar en er geen andere aanwijzingen zijn dat zij momenteel naar haar op zoek zijn. Bovendien hebben verzoeksters familieleden na haar vertrek uit Colombia geen problemen meer ervaren en wonen zij nog steeds in dezelfde stad waar zij voor haar vertrek verbleef. Er wordt in de bestreden beslissing verder uiteengezet dat haar gedrag onverenigbaar is met een gegronde vrees nu de guerrillastrijders van Colombia afkomstig zijn en het vreemd is dat verzoekster Colombia veiliger zou geacht hebben dan Ecuador en aldus de risicovolle beslissing nam om terug te keren naar het land waar ze zogenaamd werd vervolgd. Er zijn verder ook geen aanwijzingen waaruit zou blijken dat de guerrilla werkelijk het Ecuadoraans grondgebied had betreden. Tot slot wordt inzake haar vermeende poging tot rekrutering nog gesteld dat zij geen bewijsstukken heeft kunnen neerleggen die de aangehaalde vervolgingsfeiten in Colombia kunnen aantonen. Verzoeksters asielmotieven werden aldus louter onderbouwd aan de hand van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, hetgeen niet afdoende is.

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het stellen dat het niet strikt noodzakelijk is om een individuele en persoonlijke vrees aan te tonen. Zij stelt dat *‘een gegronde vrees voor vervolging op basis van bepaalde gronden zoals ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, of het behoren tot een specifieke sociale groep’* voldoende is om de vluchtelingenstatus te verkrijgen. Zij meent verder dat zij slechts moet aantonen dat ze gedwongen zal worden om deel te nemen aan activiteiten van de guerrillagroepering en dat zij als (kwetsbare) vrouw een hoger risico loopt om te worden geviséerd. In dit verband verwijst zij naar algemene informatie aangaande het belang van vrouwen in guerrillagroeperingen en zij niet zomaar de groep kunnen verlaten. Hierbij komt kijken dat zij op een boerderij verbleef en dat deze boerderij effectief werd

geviseerd, waartoe verzoekster algemene informatie citeert aangaande het doelwit van deze groeperingen, namelijk landbouwers. Zij behoort aldus tot de sociale groep van vrouwen en landbouwers.

In tegenstelling tot wat verzoekster stelt aangaande een persoonlijke vrees, benadrukt de Raad dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te kunnen worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie, waarbij verzoekster zelf verklaarde dat de guerrillastrijders iedereen ter plaatse op de boerderij wilden rekruteren en zij aldus niet persoonlijk werd geviseerd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 9 september 2024, p. 10 en 12), volstaat niet om haar als vluchteling te erkennen. Het verwijzen naar algemene landeninformatie inzake het viseren van (de kwetsbare positie van) vrouwen en landbouwers is niet voldoende nu verzoekster deze informatie op haar eigen persoonlijk geval dient toe te passen. Ook hier kan worden gesteld dat uit haar verklaringen niet kan worden opgemaakt dat zij werd geviseerd omwille van haar (kwetsbare) positie als vrouw of omwille van het feit dat zij in dienst was bij een landbouwer.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat waar verzoeksters raadsman ter zitting verwijst naar het Verdrag van Istanbul inzake gender gerelateerd geweld, de Raad onder verwijzing naar artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet opmerkt dat de procedure schriftelijk is en ter zitting geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn.

In het verzoekschrift wordt verder betoogd dat de guerrillastrijders haar identiteitsdocumenten hebben en zij dit als middel kunnen gebruiken om te kunnen achterhalen waar zij zich bevindt en andere persoonlijke details kunnen nagaan. Hierdoor zou zij weinig opties hebben om zich in vrijheid te bewegen en aldus een voortdurende psychologische stress en trauma meemaken.

De Raad benadrukt dat verzoekster uitgaat van hypothesen zonder concreet aan te tonen dat haar identiteitsdocumenten een middel kunnen zijn om haar (bij een binnenkomst) in het land te kunnen opsporen. Verzoekster werd naderhand ook niet meer gecontacteerd of bedreigd. Bovendien kan worden verwacht dat indien de guerrillastrijders het effectief gemunt hadden op verzoekster, ze eerst haar familieleden – die nog op dezelfde plaats wonen als verzoekster voor haar vertrek uit Colombia – zouden contacteren, hetgeen echter niet is gebeurd (NPO, p. 16). Verzoekster heeft aldus geen concrete aanwijzingen om ervan uit te kunnen gaan dat de guerrilla nog steeds op zoek zijn naar verzoekster omdat zij is weggelopen uit de boerderij waar ze werkte. Er wordt herhaald dat de guerrillastrijders verzoekster niet persoonlijk hebben geviseerd maar dat zij verklaarde dat al het personeel geviseerd werd.

3.3.5.4. Vervolgens heeft verweerder gesteld dat verzoekster inzake haar aangehaalde problemen, geen hulp heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. Dat de autoriteiten geen bescherming zouden willen of kunnen bieden en dat ze geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming, betreft bijgevolg niet meer dan blote beweringen. Dat verzoekster geen bescherming heeft gezocht, doet twijfelen of deze feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Dat er geen klacht werd neergelegd betekent bovendien ook dat verzoekster deze niet kan voorleggen als vorm van bewijs voor de aangehaalde problemen.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze op het moment van haar vlucht van de boerderij niet naar de politie kon gaan omdat zij vreesde voor haar leven en daarom direct naar haar familie in Ecuador is gegaan. Ze verwijst voorts naar de complexe nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia, waarbij straffeloosheid en corruptie een groot problemen vormen. Verzoekster vreesde dat de overheid aan de guerrilla's zou doorgeven dat ze een klacht zou hebben neergelegd.

In dit verband stelt de Raad dat volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is voor verzoekster. Zij toont immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat ze geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijft verzoekster in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te

verkrijgen. De verwijzing naar algemene informatie inzake corruptie, zonder dit *in concreto* aannemelijk te maken, is niet afdoende als verweer.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*" van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Verzoekster toont, gelet op voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, evenmin aan dat zij geen bescherming en/of hulp zou hebben (kunnen) bekomen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden. De vaststelling dat verzoekster niet de moeite nam om alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia uit te putten, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Verzoekster toont verder ook niet aan dat indien ze een klacht zou neerleggen, de guerrillastrijders deze informatie zouden doorkrijgen van de autoriteiten. Verzoekster werd immers niet persoonlijk geviséerd en ze hebben haar familieleden sinds haar vertrek niet belaagd.

3.3.5.5. Tot slot kan er geen gegronde vrees in verband met verzoeksters problemen met een gewapende groepering van 2003 worden vastgesteld, noch kan er een verband worden aangetoond tussen deze problemen en de aangehaalde problemen van 2023. Verzoekster heeft geen relevante bewijsstukken ingediend om de redenen voor het verkrijgen van haar vluchtelingenstatus te onderbouwen. Er wordt verder niet betwist dat verzoeksters broer werd vermoord, echter is verzoekster er niet in geslaagd om een verband aan te tonen tussen de vermeende problemen in 2003 en deze moord. Bovendien hebben haar familieleden (na dit incident van meer dan 20 jaar geleden) niets meer van problemen ondervonden.

Verzoekster argumenteert in het verzoekschrift dat zij in het verleden reeds werd bedreigd, geschaad en vervolgd werd door gewapende groeperingen, hetgeen werd erkend door Ecuador. Zij voegt hieraan toe dat haar broer naar aanleiding van haar problemen door onbekenden is vermoord.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekster geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen in de bestreden beslissing aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van haar asielmotieven, waarmee zij echter de bevindingen van de bestreden beslissing niet weerlegt, noch ontkracht.

Wat de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. Zij kan zich evenmin beroepen op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, gezien zij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de criteria van artikel 48/6 cumulatief dienen te worden vervuld.

Verzoekster stelt zich vervolgens de vraag waarom er geen rekening wordt gehouden met haar vluchtelingenstatus die door de Ecuadoraanse autoriteiten werd verleend. De Raad benadrukt dat deze vluchtelingenstatus, in 2006 verkregen door de Ecuadoraanse autoriteiten, niet wordt betwist. Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn gebiedt dat elk verzoek op individuele basis wordt beoordeeld (HvJ 4 oktober

2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekova t. Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*). Bij de beoordeling op individuele basis wordt immers rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoek(st)er afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoek(st)er. Door geen relevante bewijsstukken in te dienen inzake de reden(en) voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in Ecuador, kan ook niet worden afgeleid welke motieven aan de basis lagen voor de toekenning ervan.

Verzoekster verwijst naar artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet en zet verder in het verzoekschrift uiteen dat haar vrees beoordeeld zou moeten worden in het licht van de “*dwingende redenen*”-clausule, naar analogie met de beëindigingsclausule zoals omschreven in artikel 1 C, lid 5 van het Verdrag van Genève. Zij voert verder aan dat gezien de ernst van de vervolging waarvan zij het slachtoffer is geweest en ze erkend werd als vluchteling in Ecuador, niet kan worden verwacht dat zij naar Colombia terugkeert.

De Raad wijst er te dezen op dat luidens artikel 55/3, eerste lid van de Vreemdelingenwet een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Het tweede lid van dit artikel stelt dat het eerste lid niet van toepassing is op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land van zijn of haar nationaliteit in te roepen.

Vooreerst wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal geen toepassing heeft gemaakt van dit artikel, er is geen sprake van een beëindiging van een vluchtelingenstatus, daargelaten de vaststelling dat deze status haar niet werd toegekend door de Belgische autoriteiten. Bijgevolg zijn noch het eerste lid, noch het tweede lid van dit artikel van toepassing en kan verzoekster er zich niet met goed gevolg op beroepen. Vervolgens wordt nog het volgende opgemerkt. Waar verzoekster benadrukt dat er in haar hoofde sprake zou zijn van “dwingende redenen” voortvloeiende uit vroegere vervolging, om te weigeren de bescherming van het land van haar nationaliteit in te roepen, *in casu* Colombia, wordt opgemerkt dat zij deze “dwingende redenen” niet concretiseert in het verzoekschrift en dus zelf niet verduidelijkt om welke redenen zij in Ecuador erkend werd als vluchteling. Verzoeksters betoog in dit verband kan niet worden aangenomen.

3.3.5.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

3.3.5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, CEDOCA, “*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 en EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de

bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Om al deze redenen kan u niet als vluchteling worden erkend noch kan u de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van art. 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen over verzoeksters geboorteplaats en laatste verblijfplaats in Colombia en de bovenstaande vaststellingen, moet de veiligheidssituatie in respectievelijk Agua de Dios in het departement Cundinamarca (administratief dossier, 'verklaring DVZ', d.d. 10 oktober 2023, vraag 5) als de veiligheidssituatie in Pereira in het departement Risaralda (administratief dossier, 'verklaring DVZ', d.d. 10 oktober 2023, vraag 10) worden beoordeeld.

De departementen Cundinamarca en Risaralda blijken volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in de departementen Cundinamarca en Risaralda niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in de regio van herkomst van verzoekster sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin werd een beoordelingsfout aangetoond.

3.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET